

02. September: Matteus 18,15-20

Denne teksten er en del av den siste talen Jesus har i Matteusevangeliet, den såkalte Disippeltalen. Teksten er plassert i en sammenheng med hvem som er størst i Guds rike og hvem som kommer først inn i Guds rike. Det tales om forførelser fra det indre og det ytre. Jesus er skarp, klar og advarende i sine ord.

I forkant (i vers 10-14) har Jesus snakket om omsorgen han har for sine små: Himmel og jord settes i bevegelse når det er fare for et gudsbarn.

Det er bakgrunnen for denne teksten: En inderlig nød hos Jesus om at mennesker ikke må fortapes. (konkret konklusjon i vers 14).

Tekstavsnittet starter med en formaning om hvordan man skal leve sammen i fellesskapet av troende, altså i menigheten. Hvordan skal man løse konflikter? Jesus skisserer en tretrinnsmodell: Forsøk først å ordne opp selv. Om ikke det går, få med deg et par til som kan være med som meklere. Om ikke det går, si det til hele menigheten. Om den som har gjort urett fortsatt ikke vil høre, skal hen ikke lenger være en del av fellesskapet – med mindre hen vender om.

I vers 18-19 som handler om å binde og løse ligger det en fare for maktmisbruk. Å binde og løse viser tilbake til Peters bekjennelse og de løftene som ble gitt til Peter og disiplene fra Jesus om å få råderett over himmelens nøkler. Men å binde og å løse noen i menigheten er et stort ansvar. Her er det ikke en personlig hevntanke som skal få utløp, men en praktisk forkynnelse av loven og evangeliet inn i hverandres liv. Evangeliet om syndenes forlatelse skal forkynnes konkret – hva er vi kalt til å gjøre, hvordan er vi kalt til å leve? Det er altså ikke makt til å dømme hverandre og sette noen i bås som det snakkes om her, men Jesu grenseløse kjærlighet. Det blir tydeliggjort i vers 20, når løftet om Jesu nærvær i menigheten gis. Det er den oppstandne Jesus vi samler oss om i kirken, det er hans ord og eksempel vi skal følge og det er hans kjærlighet som skal lede oss når vi løser konflikter, oppmuntrer hverandre, utfordrer hverandre og taler hverandre til rette.

En preken over denne teksten kan gjerne knytte an til det positive i den menigheten man er i: Hvordan oppmuntrer og hjelper vi hverandre til å leve i etterfølgelse? Her kan man gjerne trekke inn John Wesleys tanker om den kristne samtalen (søk gjerne opp "Holy conferencing").